

sagde: Enhver Mand i Landet, der kan komme til at skatte efter sin Indtægt, skal betale 3 pCt. alene med een Undtagelse, nemlig at den, som eier en Arvefæsteeiendom, skal miste 6 pCt., og det vilde jo blive Tilfældet, naar man vilde trække $\frac{1}{16}$ fra i den Afgift, han oppebærer. Derfor har jeg troet, at det vilde være rigtigst at blive staaende ved Lovforslagets $\frac{1}{32}$. Det er blevet mig tydeligt, at der er adskillige Medlemmer i Saalen, for hvem det ikke er klart, i hvilket Forhold denne Bestemmelse om et Afdrag i Arvefæstefølgisten staaer til den samme Paragrafs Bestemmelse om, hvorledes Krigsskatten skal deles mellem Eier og Bruger, og da det er mig om at gjøre, at det maa staae klart for de Herrer, hvad der i saa Henseende er Lovens Mening, skal jeg søge at oplyse det med et Par Ord. Det er bestemt, at naar et Sted paa Landet har en vis Mængde Hartkorn, skal det betale en vis Afgift af dette Hartkorn; men eies nu dette Sted ikke af Den, der benytter det; saa skal den Krigsskat, det vil. sige de 3 Rd. 24 f. af hver Tønde Hartkorn, som betales af denne Gaard, deles mellem Eieren og Brugeren saaledes, at dersom den er bortforpagtet, betaler Forpagteren $\frac{1}{3}$, og dersom den er fæstet bort, betaler Fæsteren $\frac{2}{3}$ af Krigsskatten. Her kommer altsaa det, som Eieren har at svare, til at staae i et bestemt Forhold til Hartkornsskatten af Gaarden. Men er nu Gaarden bortarvefæstet, saa er det Arvefæsteren, som svarer Skatten, og den Godtgjørelse, som han kan faae af Eieren, kommer slet ikke til at staae i Forhold til Skatten; den er lige stor, hvormange Tønder Hartkorn der end er til Gaarden. Derimod kommer den til at staae i et bestemt Forhold til den aarlige Afgift, som han svarer til Eieren, hvori han altsaa kan beregne sig tilgode 6 eller 3 pCt.; Forholdet mellem Krigsskatten og denne Godtgjørelse bliver saaledes overmaade forskjelligt efter de Afgifter, som Arvefæsteren har at svare. Sidder han for en lav Arvefæstefølgelse, faaer han kun en ringe Godtgjørelse

i sin Skat; men sidder han for en høj Afgift, faaer han en bethdelig Godtgjørelse i Skatten, ja maaskee kan endogaa Eieren efter Lovudkastet komme til at betale hele Skatten. Dette Sidste turde dog være for strengt, og derfor have vi under Nr. 7 foreslaaet, at der i Paragrafen skal indskydes den Bestemmelse, at Eieren i intet Tilfælde kan komme til at betale mere end $\frac{2}{3}$ af Krigsskattens Beløb. Forslaget under Nr. 6 er en reen Redaktionsforandring. — Forslaget under Nr. 8 er stillet af et enkelt Medlem af Udvalget, som jeg antager nærmere vil begrunde det. — Forslaget under Nr. 9 om, at Kontrakter, der gaae ud paa en anden Skattefordeling mellem Eier og Bruger end den, som foreskrives i § 1, ikke skulle have Gyldighed med Hensyn til Udredelsen af Krigsskatten, er optaget efter et lignende Forslag i Krigsskatloven af 27de Januar 1851; denne Bestemmelse blev allerede under Sagens første Behandling omtalt som ønskelig af flere ærede Medlemmer af Thinget, og den ærede Indenrigsminister erklærede sig dengang enig deri. Jeg seer godt, at det er noget betænkeligt, hvad der ogsaa igaar blev bemærket af en æret Taler, at gribe ind i sliche kontraktmæssige Forhold, men det er dog sidste Gang blevet anerkjendt, at dette var et Tilfælde, hvor Undtagelse maatte gjøres i saa Henseende, og det maa ogsaa erindres, at en stor Deel af de Kontrakter, hvorefter denne Bestemmelse faaer Indflydelse, ere ældre end den sidste Krigsskatlov. Det Forslag, der er stillet til § 2 under Nr. 10, er en Redaktionsforandring, som dog tillige har en reel Betydning, idet det nemlig bevirker, at Kjøbenhavns Kommune ikke er pligtig at indskrænke sig til at opkræve den for Kjøbenhavn paalignede Sum med kun 3 pCt. af Indkomstskatten. Der er Omstændigheder, saasom Vortreise, Dødsfald m. v., som kunne bevirke, at man ikke ved Hjælp af disse 3 pCt. vilde kunne faae den fulde Sum ind, som man skulle have, og man er bleven bestrøket i denne Mening af Mænd, som kjende nøie til Byens Anliggender. Ud-